Р Е Ш Е Н И Е
№ 43477

гр. София, 06.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 80 състав,** в публично заседание на 29.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Виржиния Петрова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **5704** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Б. П. П., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк], [улица], вх. А, ет. 4, ап. 28, действащ лично и в качеството си на управител и законен представител на „Б 21“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], подадена чрез пълномощника адв. Л. Е. В. от Софийска адвокатска колегия, със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 3, против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 25-0352-000062 от 08.04.2026 г., издадена от младши автоконтрольор П. Р. П. при Районно управление – С. към Областна дирекция на МВР – В. Т..

С оспорената заповед на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „аа“ от ЗДвП на Б. П. П. е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС) до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 1 месец“, като е разпоредено заповедта да се приведе в изпълнение от датата на връчването ѝ и фактическото отнемане на СУМПС.

В жалбата се релевират доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт поради липса на компетентност на издателя, неспазване на установената форма, съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с материалноправните разпоредби и несъответствие с целта на закона – отменителни основания по чл. 146, т. 1 – 5 от АПК. Поддържа се, че жалбоподателят не е управлявал моторното превозно средство към датата

и часа на заснетото с автоматизирано техническо средство нарушение и не е осъществил състава на вмененото му деяние, като действителният водач е друго лице. Излага се, че законовата презумпция по чл. 188, ал. 2 от ЗДвП е надлежно оборена с представените в срока за възражения по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН писмени декларации и доказателства за действителния водач, които административният орган незаконосъобразно е отказал да събере и обсъди. Сочи се порок във формата на акта поради неяснота на разпоредителната част относно срока и началния момент на изпълнението, несъответствие между фактическо описание и правна квалификация, както и съставяне на първичния АУАН в нарушение на чл. 40, ал. 3 от ЗАНН и след изтичане на срока по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН. Претендира се пълна отмяна на оспорената ЗППАМ и присъждане на направените по делото разноски съгласно представен списък по чл. 80 от ГПК.

Ответникът по жалбата – мл. автоконтрольор към ОДМВР В. Т., РУ-С., чрез изпратената административна преписка и в депозирани писмени становища оспорва жалбата като неоснователна. Поддържа, че заповедта е издадена от надлежно оправомощено длъжностно лице, при спазване на материалния закон и процесуалния ред, тъй като към момента на издаването ѝ законен представител на дружеството – собственик не е изпълнил задължението си за представяне на декларация по чл. 188 от ЗДвП.

Административен съд София-град, Трето отделение, 80 състав, след като обсъди събраните по делото доказателства във връзка с доводите на страните и извърши цялостна служебна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

На 31.12.2025 г. в 14:36 часа в област В. Т., [община], на път първи клас I-3 при км 24+000 до местността „Чешмата“, в посока към [населено място], с автоматизирано техническо средство за контрол (АТСС) тип „ARH CAM S1“ с фабричен № 120cc90 е заснето движение на товарен автомобил марка „Тойота“, модел „Л. К. 150“, с регистрационен номер С., със скорост 123 км/ч при въведено с пътен знак В26 ограничение на скоростта от 60 км/ч за пътен участък извън населено място. След приспадане на нормативно установения толеранс от 3% в полза на водача, отчетената наказуема скорост е 63 км/ч (превишение с 63 км/ч над допустимите 60 км/ч).

От справка в Националния регистър на пътните превозни средства се установява, че към датата на нарушението 31.12.2025 г. собственик на описания автомобил с рег. [рег.номер на МПС] е търговското дружество „Б 21“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], вх. А, ет. 4, ап. 28, с управител и законен представител жалбоподателят Б. П. П..

С писмо рег. № 352р-1762 от 28.01.2026 г. на РУ – С. чрез 06 РУ при СДВР на Б. П. П. в качеството му на управител на „Б 21“ ЕООД е изпратена Покана/разписка № 47864 по реда на чл. 40, ал. 1 от ЗАНН за явяване в РУ – С. за попълване на декларация по чл. 188 от ЗДвП и съставяне на АУАН. По поканата е отбелязано връчване на 20.02.2026 г. (съответно 22.02.2026 г.).

На 08.04.2026 г. младши автоконтрольор П. Р. П. при РУ – С. в отсъствието на Б. П. П. е съставил Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) Серия GA № 5356212 против Б. П. П. за нарушение на чл. 21, ал. 2 във връзка с чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. В акта е отразено, че на 31.12.2025 г. неизвестен водач е управлявал автомобила със скорост 123 км/ч при ограничение 60 км/ч с пътен знак В26, а Б. П. в качеството си на законен представител на

дружеството собственик е отказал пред служител на 06 РУ – СДВР да попълни декларация по чл. 188, ал. 1 от ЗДвП и не се е явил след покана в РУ – С.. АУАН е съставен в присъствието на един свидетел – С. С. С., с изрично отбелязано качество „свидетел при съставяне на акта“, без да са посочени свидетели очевидци или втори свидетел при съставянето.

В същия ден – 08.04.2026 г., преди предявяването и връчването на АУАН на нарушителя, мл. автоконтрольор П. Р. П. е издал процесната Заповед за прилагане на ПАМ № 25-0352-000062/08.04.2026 г., с която на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „аа“ от ЗДвП на Б. П. П. е наложена мярка временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от един месец.

Препис от АУАН Серия GA № 5356212 и препис от ЗППАМ № 25-0352-000062 са връчени на пълномощника на жалбоподателя – адв. Л. В., на 28.04.2026 г. в 06 РУ – СДВР, при което изрично е декларирано със Сведение от същата дата, че пълномощникът не разполага със СУМПС на жалбоподателя и че автомобилът не е управляван от Б. П. П..

В законоустановения 7-дневен срок по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН от връчването на акта, на 30.04.2026 г. чрез Система за сигурно електронно връчване (ССЕВ) жалбоподателят е подал писмено възражение с вх. № 352000-3279/30.04.2026 г. по описа на РУ – С., с което изрично е оспорил констатациите в АУАН и ЗППАМ и е представил категорични писмени доказателства за действителния водач:

1. Писмена декларация от 29.04.2026 г., подписана от Б. П. П. в качеството на управител на „Б 21“ ЕООД, че автомобилът е бил предоставен за управление на Х. У. Дългач, ЕГН [ЕГН];

2. Нотариално заверена декларация с рег. № 2439 от 29.04.2026 г. по описа на нотариус Г. И. (рег. № 691 на Нотариалната камара), с която лицето Х. У. Дългач, ЕГН [ЕГН], признава и декларира, че лично е управлявал лекия автомобил „Тойота Л. К.“ с рег. [рег.номер на МПС] на 31.12.2025 г. в 14:36 ч. и носи лична отговорност за превишаването на скоростта;

3. Нотариално заверено копие от СУМПС №[ЕИК] на Х. У. Дългач, валидно до 10.07.2030 г.

С писмо рег. № 352000-3335 от 04.05.2026 г. началникът на РУ – С. е отхвърлил възраженията с мотив, че правото на деклариране по чл. 188 от ЗДвП било „погасено“ с връчването на първоначалната покана за съставяне на АУАН и е отказал да събере и съобрази представените доказателства.

По делото са представени доказателства (молба от 08.07.2026 г. с приложения), че въз основа на същия АУАН от началника на РУ – С. е издадено Наказателно постановление № 26-0352-000070 от 27.05.2026 г. срещу Б. П. П., което е оспорено по съдебен ред и по повод на което пред Районен съд – Свищов е образувано адм.н.д. № 149/2026 г.

Жалбата е процесуално ДОПУСТИМА. Подадена е от адресата на индивидуалния административен акт, чиято правна сфера е пряко и неблагоприятно засегната от разпоредената мярка, в 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК (заповедта е връчена на 28.04.2026 г., а жалбата е подадена чрез ССЕВ на 07.05.2026 г.), пред местно и предметно компетентния административен съд по постоянния адрес на жалбоподателя съгласно чл. 133, ал. 1 от АПК.

Настоящият съдебен състав намира, че евентуалното изтичане на максималния едномесечен срок на мярката в хода на процеса не лишава жалбоподателя от правен интерес от търсената съдебна защита. Принудителната административна мярка засяга непосредствено субективното право на управление на моторно превозно средство и създава неблагоприятни последици в правния статус на лицето. Контролът за материална и процесуална законосъобразност на акта е необходим с оглед възстановяването на нарушените права, заличаването на последиците от незаконосъобразната държавна принуда и реализирането на претенцията за съдебно-деловодни разноски.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания, посочени в чл. 146 от АПК, без да се ограничава само до доводите, изложени в жалбата.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е представена Заповед № 3663-3249 от 04.09.2025 г. на директора на ОДМВР – В. Т., издадена въз основа на Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, с чиято т. 2.2 изрично са оправомощени служителите на длъжност „младши автоконтрольор“ в група „Охранителна полиция“ в РУ – С. да издават заповеди за прилагане на ПАМ, включително по чл. 171, т. 1, б. „з“ от ЗДвП, за обслужваната от управлението територия. Нарушението е извършено на територията на [община], обслужвана от РУ – С., а издателят на заповедта П. Р. П. заема длъжността младши автоконтрольор в същото звено. Следователно оспореният административен акт е издаден от орган, разполагащ с надлежно делегирана материална и териториална компетентност.

Заповедта е издадена в писмена форма и съдържа задължителните реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. Формулировката на разпоредителната част – мярката да действа „до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 1 месец“, възпроизвежда точно законово установения в чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „аа“ от ЗДвП максимален срок. По силата на закона прекратителното условие настъпва с произнасянето по отговорността или с изтичането на крайния едномесечен срок, поради което липсата на предварително посочена календарна крайна дата не съставлява съществен порок на формата.

Разгледана по същество, заповедта е изцяло незаконосъобразна поради допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и превратно тълкуване и прилагане на материалния закон.

Съгласно изричната норма на чл. 171, т. 1, б. „з“ от ЗДвП, принудителната административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление се налага единствено на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил административно нарушение, за което е предвидено наказание лишаване от право да управлява МПС. Фактическият състав на мярката изисква по категоричен начин да бъде доказано, че лицето, чието свидетелство се отнема, лично и непосредствено е осъществило физическия факт на управлението на превозното средство по време на заснетото нарушение.

В настоящия казус от събраните писмени доказателства безспорно се установява, че

автомобилът „Тойота Л. К.“ с рег. [рег.номер на МПС] е собственост на юридическо лице – „Б 21“ ЕООД, а жалбоподателят Б. П. П. е негов управител. В самия АУАН Серия GA № 5356212 и в обстоятелствената част на процесната ЗППАМ изрично е отразено, че на 31.12.2025 г. в 14:36 ч. моторното превозно средство е управлявано от „неизвестен водач“. Липсват каквито и да било първични преки доказателства жалбоподателят Б. П. лично да е бил зад волана на автомобила в посочения момент.

Административният орган неоснователно е трансформирал заместващата отговорност по чл. 188, ал. 2 от ЗДвП в материалноправно основание за налагане на лична ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“ от ЗДвП спрямо законния представител. Разпоредбата на чл. 188, ал. 2 от ЗДвП регламентира субективните предели на административнонаказателната отговорност – налагане на предвиденото за нарушението административно наказание (глоба/лишаване от право) на законния представител при неизпълнение на задължението за деклариране на водача. Тази норма въвежда оборима презумпция единствено за целите на реализиране на административното наказване, но не създава правна фикция, че законният представител физически е придобил качеството „водач“ при извършване на деянието. Принудителната административна мярка по чл. 171, т. 1 от ЗДвП има превантивен характер, насочена е към отстраняване от движението по пътищата на лице, проявило конкретна обществена опасност при шофиране, и не може да бъде прилагана спрямо субект, който не е установен като фактически извършител на управлението.

На следващо място, презумпцията по чл. 188, ал. 2 от ЗДвП е изрично оборима. Нито в ЗДвП, нито в ЗАНН съществува преклузивен срок, който да ограничава възможността на собственика или законния представител да посочи действителния водач единствено до момента на връчване на поканата за съставяне на АУАН. Образуваното със съставянето на АУАН административнонаказателно производство включва задължителната фаза по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН, съгласно която след връчването на акта нарушителят разполага със 7-дневен срок за писмени възражения и посочване на доказателства. Съгласно императивното правило на чл. 44, ал. 2 от ЗАНН, когато във възраженията си лицето посочи писмени или веществени доказателства, те задължително се събират служебно от наказващия орган.

В случая преписът от АУАН е връчен на пълномощника на жалбоподателя на 28.04.2026 г., а още на 30.04.2026 г. (в рамките на 7-дневния срок) е подадено възражение с приложени писмена декларация от Б. П. по чл. 188 от ЗДвП, нотариално заверена декларация от действителния водач Х. У. Дългач с признание за управлението на посочената дата и място, както и нотариално заверено копие от неговото валидно СУМПС. С тези категорични доказателства законовата презумпция по чл. 188, ал. 2 от ЗДвП е напълно и надлежно оборена. Като е приел с писмо от 04.05.2026 г., че правото на деклариране е преклудирано, и е отказал да обсъди и съобрази тези доказателства, административният орган е допуснал съществено нарушение на чл. 35 и чл. 36 от АПК и чл. 44, ал. 2 от ЗАНН за служебно изясняване на всички релевантни факти и обстоятелства от значение за случая.

Освен това, първичният АУАН Серия GA № 5356212/08.04.2026 г., послужил като фактическа основа на заповедта, е съставен в грубо нарушение на чл. 40, ал. 3 от ЗАНН. Тъй като нарушението е установено с автоматизирано техническо средство (веществено доказателствено средство по смисъла на чл. 189, ал. 15 от ЗДвП, а не официален документ по чл. 40, ал. 4 от ЗАНН), при съставянето на акта в отсъствие на нарушителя не са присъствали свидетели очевидци. В тази хипотеза законът императивно изисква актът да бъде съставен в присъствието

на двама други свидетели, свидетелстващи за съставянето. В процеса АУАН е подписан само от един свидетел при съставянето, което опорочава удостоверителната му доказателствена сила по чл. 189, ал. 2 от ЗДвП.

Издаването на ЗППАМ в същия ден, в който е съставен АУАН (08.04.2026 г.), и пълният отказ на органа да отчете представените впоследствие доказателства за действителния водач води до липса на материалноправната предпоставка по чл. 171, т. 1, б. „з“ от ЗДвП спрямо Б. П. П.. Мярката е наложена на лице, което не е управлявало автомобила, което противоречи и на целта на закона по чл. 22 от ЗАНН и чл. 1, ал. 2 от ЗДвП – да се преустановяват нарушенията и да се осигурява безопасността на движението чрез въздействие върху действителните нарушители.

Представените данни за издадено Наказателно постановление № 26-0352-000070 от 27.05.2026 г. и образуваното по жалба срещу него адм.н.д. № 149/2026 г. по описа на Районен съд – Свищов нямат преюдициално значение за настоящия спор. Производството по съдебен контрол върху ЗППАМ по реда на АПК и производството по обжалване на наказателно постановление по реда на ЗАНН са напълно самостоятелни и независими, с различен предмет, цели и предпоставки. Административният съд е длъжен сам, въз основа на събраните пред него доказателства, да установи фактите и да прецени материалната законосъобразност на приложената ПАМ. По изложените съображения за липса на доказано управление от страна на жалбоподателя, оспорената ЗППАМ се явява изцяло незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК право на присъждане на направените съдебно-деловодни разноски има жалбоподателят. Своевременно е представен списък с разноски по чл. 80 от ГПК, ведно с писмени доказателства за тяхното реално извършване:

1. Договор за правна защита и съдействие от 30.04.2026 г., съдържащ клауза, че служи като разписка за заплатено в брой адвокатско възнаграждение за първоинстанционното производство пред АССГ, заявено в списъка в размер на **700 EUR**;

2. Договор за правна защита и съдействие от 22.05.2026 г. с характер на разписка за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на **220 EUR** за изготвяне на частна жалба пред ВАС по повод определение по искането за спиране на предварителното изпълнение по същото дело;

3. Платежно нареждане за внесена държавна такса по жалбата пред АССГ в размер на **5,11 EUR**;

4. Платежно нареждане за внесена държавна такса по частната жалба пред ВАС в размер на **15,34 EUR**.

Общият размер на доказаните и действително понесени разноски възлиза на **940,45 EUR**. Възражение за прекомерност от ответника не е направено, а договорените и заплатени възнаграждения съответстват на фактическата и правна сложност на спора. Разноските следва да бъдат възложени в тежест на юридическото лице, в чиято структура е административният орган, издал отменения акт – Областна дирекция на МВР – В. Т..

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 от ЗДвП,

Административен съд София-град, Трето отделение, 80 състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Б. П. П., ЕГН [ЕГН], **Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-0352-000062 от 08.04.2026 г.**, издадена от младши автоконтрольор П. Р. П. при Районно управление – С. към Областна дирекция на МВР – В. Т., с която на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „аа“ от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 1 месец“.

ОСЪЖДА Областна дирекция на МВР – В. Т. да заплати на **Б. П. П.**, ЕГН [ЕГН], сумата в размер на **940.45 EUR (деветстотин и четиридесет евро и четиридесет и пет евроцента)**, представляваща направени по делото съдебно-деловодни разноски за държавни такси и адвокатски възнаграждения.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване съгласно чл. 172, ал. 5, изр. второ от Закона за движението по пътищата.